

Анна пришпори, удари леко с камшика. Изведнѣж от устата ѝ се изтрѣгна сподавен вик. Докато успеят да го отстранят, из крайпѣтните храсти изкочи някакав човек, улови кобилата за юздите и започна да говори бързо и несвързано.

Бръснатата му глава бе покрита с грозни рани, връз подпухналото му лице течеше кръв, смесена с гной, през парцаливата му дреха се провиждаше мършавото тяло, изпъстрено с подутини и белези. Някъде дори личаха кости, оголони от месото. Обзети от отвръщение и ужас, царските люде се разпрѣстнаха с остри писъци.

– Прокажен! Прокажен!

Абат Витлеем се спусна към нещастника.

– Пускай веднага юздите!

Прокаженият се добѣгна назад, като смъррено куче. Ала в това време пристигнаха стражите с високо издигнати, обнажени мечове.

– Оставете! Недейте! – извика царицата.

Ала докато гласът ѝ стигне до ушите им, прокаженият лежеше на друма, съсечен на късове.

– Проклето куче! – извика стратор Данко. – Колко пъти им е казано да не обикалят по пѣтищата, които водят за града. Гората и пещерите са за тях!

В това време Росица, Иова и Руна помогнаха на царицата да слезе от седлото и подкрепяйки я, я отведоха настрани, към един рид, от който не се виждаше грозната гледка. Бледна и разтреперана Анна седна връз един изсъхнал, повален някога от мълния бук, и дълго остана замислена. Изплашени, царските люде се мъчеха да отвѣкат мислите ѝ от преживяното, да я развлекат и насърчат. Тай-сетне тя въздѣхна, поклати глава и каза:

– Това не може да трае повече така. Не. Така не може. И това са хора, човешки души... Трябва да се погрижим за тях. В пещерите и в горите... Като диви зверове... Не бива.

Анна закри очи с ръце. Хълцания я разтърсиха. След това треп-